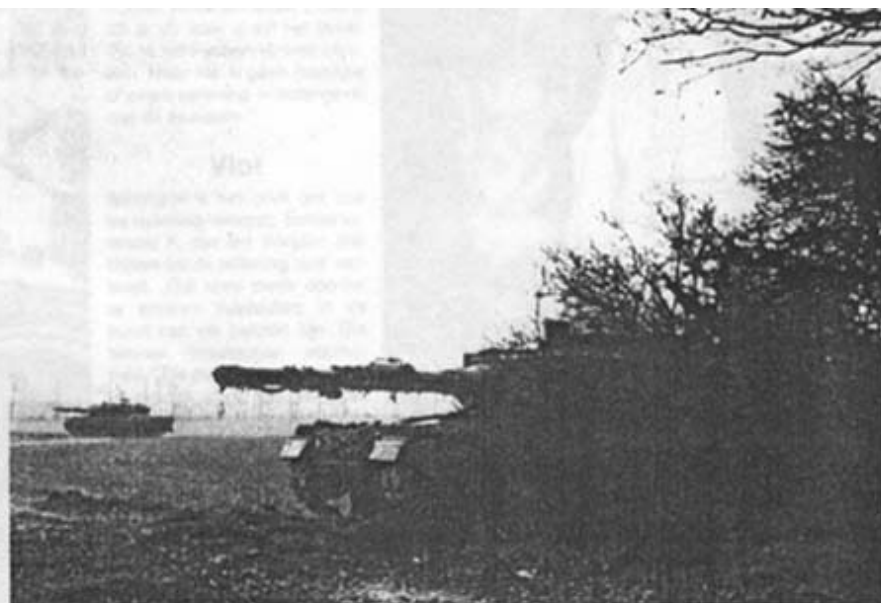

Lüneburg is de plaats waar de strijd maandag 7 december begon. Onder verpletterende druk van de tegenstander hebben de troepen na enige tijd moeten wijken. Wegwezen? Welnee, een vertragend gevecht naar het zuiden, wellicht in de hoop dat 't daar wat warmer zou zijn. Rond het minuscule plaatsje Klein-Pretzier (bij Uelzen) werd de opmars gestopt, waarna onmiddellijk een tegenstoot werd geplaatst. En wel zo één dat de tegenstander op vrijdag 11 december knock-out ging. De slag was beslist, het weekend stond voor de deur.

Natuurlijk geen werkelijkheid, die bovenstaande slag. Wel een oefening. Van het C-eskadron en het Verkenningpeloton van 43 Tankbataljon. Beide eenheden draaiden in de periode van 7 tot en met 11 januari hun oefening 'Rechter Galop'. Voor de eskadronsoefening was de officiële naam 'Charging Charlie', terwijl de verkenners onder de welluidende naam 'Missing La-ro' oefende. „Die naam is eenvoudig te verklaren.“, zegt S2, eerste luitenant F. van der Weijden. „Het peloton kon slechts drie van de zes Landrovers meenemen.“

„Die naam is eenvoudig te verklaren.“, zegt S2, eerste luitenant F. van der Weijden. „Het peloton kon slechts drie van de zes Landrovers meenemen.“

Verkenners en Charlie 43 Tankbataljon trekken met en tegen elkaar ten strijde

Verkenners vormen een doorlaatpost. Speuren naar vijand.

De oefening staat te boek als samenwerkingsverband. Er wordt namelijk samengewerkt met 44 Pantserinfanteriebataljon. Concreet betekent 't dat 44 Pantbat apart oefent, maar wel met de beschikking over een peloton tanks. Ook 43 Tankbataljon oefent met een 'vreemde' eenheid. De eskadronscommandant heeft een peloton infanteristen onder zijn hoede. Samenwerking ook tussen eskadron en verkenningpeloton. Dan weer als verkenners, dan weer als oefenvijand. Het peloton is voortdurend bezig.

„Het komt regelmatig voor dat we in een samenwerkingsverband oefenen. Voor het eskadron is het buiten de grote oefeningen al de negentiende keer. Het is gebruikelijk dat er eerst enige malen als eskadron wordt geoefend, om vervolgens verder in de opleiding samen met ande-

ren op pad te gaan.“, zegt luitenant Van der Weijden. In deze oefening wordt voornamelijk het vertragende gevecht beoefend. Slechts de laatste dag is er een opmars. „Deze week hebben ze telkens tijdelijke verdedigingen ingericht in een aantal gebieden. Bij het ochtendgloren kwam meestal het verkenningpeloton als oefenvijand. Dan moest het eskadron weer achterwaarts.“ Op 10 december heeft de oefenleiding een aardige verrassing in petto voor de mannen in het veld.

Doedelzakken

Allereerst is men druk in de weer met een stoorzender. Opperwachtmeester R. Deibert heeft de prachtigste melodieën om het communiceren in het eskadron te bemoeilijken. „We kun-

vervolg op pagina 3

nen er zelfs een Schots volksmuziekje uithalen.", zegt hij en laat vervolgens een geluid horen dat 't best is te vergelijken met een nest jonge doedelzakken. Maar daarmee is die dag de koek nog niet op. Om 12.00 uur precies krijgen de pelotons gas- en/of sproei-alarm. Voor de tankers is dit niet zo'n probleem. Gasmasker op, luiken dicht en klaar zijn ze. Bovendien hebben ze het lekker warm als de hele tank is afgesloten. De mannen in Laro of YPR zijn niet door hun voertuig tegen NBC beschermd. En warm hebben ze het ook niet

blijft het ook. Zo'n YPR is nu net een koelkast."

'Zonnetje'

"Kou?", zegt huzaar René ten Caat, als hij in in een verzamelgebied staat. "Daar heb ik niet zo'n last van. Als we in de tank zitten en de kachel voluit zetten, brand je weg." Aan de rand van het verzamelgebied zijn twee man in de wind aan 't worstelen met twee tentzeiltjes. "Hoe werkt zo'n pubtentje?", vraagt huzaar 1 Bert Staal. Het ding dient om vannacht de MAG-post tegen weersinvloeden te be-

lijkt team verkenner paraat. Tankschutter huzaar 1 Jaap Scholten is iets minder enthousiast over de oefening. Hij heeft dan ook een andere taak. "Eigenlijk is hier niks te doen. Het is een kwestie van waarnemen en wachten tot er iets gebeurt. Dat is voor ons elke oefening zo. Echt zwaar is 't niet. Ik vind 't wel meevallen. Mijn verwachting was dat het zwaarder zou zijn." "Je verveelt je wel eens", zegt huzaar René ten Caat. "Vooralsje stil staat is dat het geval. Tot nu toe hebben we veel gereden. Maar het is geen moeilijke of zware oefening. In ieder geval niet de zwaarste."

Vlot

Belangrijk is natuurlijk ook hoe de oefening verloopt. Eerste luitenant F. van der Weijden laat blijken dat de oefening 'vlot' verloopt. "Dat komt mede doordat er ervaren hulpleiders in de buurt van elk peloton zijn. Die kunnen misstappen voorkomen." De oefenleiding doet niet zo moeilijk als er iets niet goed gaat. "Dan wordt 't een rondje van de zaak", oftewel opnieuw. De mannen leren er niet van als ze iets fout doen, en niet weten hoe het dan wel zou moeten gaan. Tot nu toe hebben we één keer een actie moeten overdoen."

Hulpleider eerste luitenant G.F. Koot legt uit waar de oefening van 't eskadron om draait. "Er wordt voornamelijk met sectie (twee tanks) en peloton gewerkt. Dat is normaal met de tweede bouwsteenoefening. Er is naast het verkenningpeloton en 44 Painbat ook samengewerkt met 't geneeskundig peloton. Die hebben in het begin meege-draaid."

Weer even terug naar 't veld. Hoe staat 't met de nachtrust? Wachtmeester Frank Schroer, als hij met zijn YPR een doorlaatpost vormt: "In het begin van de oefening hadden we per nacht maar zo'n drie à vier uur slaap. Nu is dat gelukkig wat meer, dat komt door het wisselen met de rest van het peloton. We komen nu wel op zeven, acht uur nachtrust."

"'s Nachts", zegt Leo 2-lader huzaar René ten Caat, "krijgen we niet veel slaap. Gelukkig kan ik overdag wat inhalen, want het is best vermoeiend. Als we rijden, doe ik mooi even de ogen dicht. Niet dat je echt slaapt, maar het helpt wel."

Naast slaap is natuurlijk eten belangrijk. Op een oefening in de winter stellen de mannen daar vaak maar één eis aan: het moet warm zijn. Het wordt dus pas echt beroerd als er iets mis gaat met de 'fourage'. Hoewel, de meeste voertuigen hebben een goed gevulde ritsekkist en een brandertje. Alsof men op vakantie in Noordwijk een bak

Hoe werkt zo'n pubtentje?

koffie zet op een butagasbrandertje, zo worden bij oefeningen, blikjes worst, thee en noodrantsoenen op consumeerbare temperatuur gebracht. Op dit gebied laat de voorbereiding niets te wensen over.

Warm worstje

"Eten? Dat hebben we genoeg. We hebben een behoorlijke ritsekkist aan boord.", zegt huzaar James Marugg. Hij beaamt dat aan eten maar één eis wordt gesteld. Hij zegt: "Smaak is absoluut onbelangrijk. Als het maar warm is." Helaas kunnen ze op het moment niets nuttigen. Want hoe krijg je nou een warm worstje of een bak thee door je gasmasker? "Flink duwen", wordt er links en rechts geopperd, maar wachten is de enige oplossing.

Huzaar 1 Jos Rongen is wat het eten betreft weer blij om onder het vertrouwde eskadron te vallen. "Toen we in het begin van de eerste week bij de infanterie waren ingedeeld, hebben we geen enkele keer warm eten gehad. Toen we terug waren bij ons eigen eskadron kregen we direct 's avonds eten. Dat was een stuk beter geregeld." Geen huzaar is echter verhoorgerd, want ook hier bracht de mats- of ritsekkist redding.

De samenwerking met de infanterie leek bij de manschappen niet al te enthousiast ontvangen te zijn. "We hebben haast niet gereden. We deden niks. In één dag hier doen we meer dan in drie dagen daar.", zo meent huzaar 1 Bert Staal. "Die samenwerking is nuttig.", zegt eerste luitenant Van der Weijden. "Zowel voor de mannen als de eskadroncommandant. Het is vooral belangrijk om te zien wat de mogelijkheden zijn met zo'n vermening. Voor infanterie en cavalerie is het nuttig om te zien wat voor wapen er naast je staat."

Zoals huzaar Staal al aangeeft, is wachten vervelend, zeker als je wat actie denkt te krijgen. De verkenner hebben echter nog aardig wat te doen. "Behoorlijk intensief", meent verkenner James Marugg. "Maar toch relaxed", vult Robert Valk aan. Zelfs zo relaxed dat hij een muurtje bijna omreed. "Och", zegt hij "t staat nog wel", waarna wachtmeester Schroer 't kameraadschappelijk voor 'm opneemt: "Kan hij het helpen dat die muurtjes niet meer zo stevig als vroeger worden gebouwd."

KJ

De NBC-aanval is nog maar net achter de rug. Ook in geval van actie blijft het gasmasker op z'n plaats.

bepaald. "Die mannen op de Laro's bevroren bijna. Die hebben het best zwaar. Ze zijn ook behoorlijk druk bezig.", aldus luitenant Van der Weijden. Maar niet alleen de Laro'sers hebben onder het weer te lijden. "Ik heb ongeveer m'n halve PSU-kast aangetrokken. Als je dan een beetje uit de wind blijft, valt 't nog mee. Met wat actie merk je niet zo veel van de kou. Als je stilstaat is het pas vervelend.", zegt huzaar James Marugg, die af en toe wat onverstaaenbaar is door z'n gasmasker. "Maar", zo besluit hij geruststellend "ik hou het wel vol tot vrijdag." Huzaar 1 Robert Valk (huzaar 1 Verbeterd, aldus z'n wachtmeester) vertelt waarom de kou zo toeslaat in zijn YPR. "Er hoort hier wel een kachel in te zitten, maar er zit niets. We hebben nog wel geprobeerd met wat onderdelen zelf iets in elkaar te zetten, maar dat is niet gelukt. Dus is het koud binnen. En dat

schermen. Als ze 'm tenminste opgezet krijgen. "Ach gelukkig is het mooi weer. Het waait niet en het zonnetje schijnt.", zegt huzaar 1 Staal, terwijl hij het haast wegwaaiende pubtentje bijna niet meer kan zien door de invalende duisternis.

Slecht weer is altijd één van de dingen die een oefening minder plezierig kunnen maken. Hoe is het hier? "We zijn hier in elk geval leuk afwisselend bezig.", meent wachtmeester Frank Schroer van het verkenningpeloton. "We zijn de laatste dagen alleen maar oefenvijand geweest. Dan ben je behoorlijk druk bezig. Nu zijn we weer voor het eskadron ingezet. Overdag is ons peloton vaak vijand, terwijl we in de nachtelijk uren vriend zijn." Het verkenningpeloton is overigens opgesplitst in twee delen. Overdag slaapt het ene team en werkt het andere. 's Avonds wisselen die twee groepen. Zo is er steeds een behoor-